

Антигрудень

Іван Малкович

Грудень – довгий тунель: задихаюсь, мовчу,
відчуваю: колись я таки пропаду в цьому тунелі;

упереміш з болотом сніги, і дорога в ребристому льоді
о, не доведи, щоб я в грудні упав, у цій чорній погоді.

Я втомивсь — горлом ніч гоготить, і таке відчуття,
що попереду — чорно: все світле збулось і забулось,
і ходив би лишень в зоопарк, годував би котят
в пастках київських вулиць.

.....

Я збиваю сей ритм, я кажу: ось розводять рої,
ось вулики в траві, як мамаї,
й сотає вічний мед дбайлива гречка,

й зачаєно — по всій святій землі —
свої крохмальні і тугі яєчка
висиджують, мов кури, картоплі.